

РЕШЕНИЕ

№ 1544

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8161** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на С. В. Субин, [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, срещу Решение № 11332/21.07.2023 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ- МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно- производствените правила и противоречие с материалния закон. Според жалбоподателя в нарушение на задълженията си по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, във връзка с чл. 35 и чл. 36 от АПК административният орган не е преценил всички относими факти, свързани с личното му положение. Счита, че жалбоподателят може да бъде обект на преследване от страна на държавата поради отказ от военна мобилизация, както и заради сексуалната си ориентация. Позовава се на законодателни промени срещу ЛГБТ обществото. Намира, че завръщането на жалбоподателя в държавата му по произход носи изключително висока вероятност от преследване.

Жалбоподателят- С. В. Субин, в о.с.з, лично и чрез адв. А. поддържа изложеното в жалбата. Сочи, че има три причини поради които иска да напусне Русия- войната с У. и невъзможността да изразяваш негативно мнение срещу нея; военната мобилизация и приетият закон срещу ЛГБТ общността. Твърди, че в България живее неговият интимен приятел и иска да бъде с него. Посочва, че приятелят му има Ютуб канал,

където се изказва негативно срещу П. и войната с У.. Намира, че административният орган не е взел предвид последните изменения в закона, касаещи лицата с нетрадиционна сексуална ориентация. Представя писмени бележки. Претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът- председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, в о.с.з. чрез юриск. К. оспорва жалбата и моли съда да остави обжалваното решение в сила. Счита, че по отношение на чуждия гражданин не са доказани предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Прави възражение, че съгласно чл. 92 от ЗУБ административният орган е освободен от такси и разноски в административния процес.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД 09-4138/01.11.2022 г., подадена от С. В. Субин, [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, с ЛНЧ: [ЕГН], по вероизповедание: православен християнин. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на представен национален паспорт, издаден от Руската федерация.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на руски език, който владее, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта.

С писмо рег. № УП21932/04.04.2023 г. от страна ДАНС е представено становище, с което специализираният държавен орган не възражава на чужденеца да бъде предоставена международна закрила, стига същият да отговаря на условията по ЗУБ.

В хода на административното производство с молителя е проведено интервю, обективизирано в Протокол от проведено интервю с рег. № УП21932/30.03.2023 г. От интервюто става ясно, че С. В. Субин е напуснал Русия на 25.08.2022 г. със самолет за Турция. Пресякъл българската граница легално с автобус на 26.08.2022 г. Молителят е заявил, че преди последното си посещение в България бил посещавал страната многократно като тук пребивавал за последен път през месец май 2022 г., след което се върнал обратно в Русия. Мотивира молбата си за закрила със своята сексуална ориентация и започналата в страната му по произход военна мобилизация. Твърди, че има интимен приятел, който живее в България, но в момента работи в Германия. Казва, че приятелят му има Ютуб канал, в който говори против войната с У. и осъжда Русия за действията ѝ. Според думите на молителя както той, така и приятелят му можело да бъдат преследвани и осъдени. По отношение на твърденията му, че е гей, заявява, че спрямо него имало заплахи в тази връзка и разказва, че при разходка с неговия приятел се е стигнало до физическа саморазправа заради обидни думи.

Интервюиращият орган е приел, че от доказателствата по преписката, не може да се направи заключение, че са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ. Органът е счел, че не са представени доказателства, от които да е видно, че кандидатът подлежи на

мобилизация, както и че не е доказал като основателни опасенията от преследване във връзка с избягването на военна служба. Спрямо него не е имало отправени заплахи или обиди. Административният орган е счел и, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е напуснал държавата си по произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезания, нечовешко или унижително отношение или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия нито от официалните власти, нито от някоя групировка.

Позовавайки се на § 167 и § 168 от Глава V от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, административният орган е приел, че искането в частта за предоставяне на бежански статут е явно неоснователно. В този аспект, е посочено, че дори и жалбоподателят да е имал някакви проблеми в родината си, те не обуславят необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ. Приета е и липса на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като в този аспект е цитирано тълкуването на нормата на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, транспонирана в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465/07, според което тази хипотеза обхваща по-общ риск от посегателства, а не конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в самата ситуация на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Посочено е, че в приложената към административната преписка справка вх. № МД - 652 от 14.10.2022 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС, няма данни за разширенията, дадени в тълкувателно решение на С. по дело С - 465/07 г. и тълкувателно решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 г. по тълкуването на чл. 15, "в" от Директива 2004/83 на ЕО – безогледно насилие в резултат на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Изводът относно липсата на предпоставките и по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е направен въз основа на факта, че на територията на държавата по произход не е наличен въоръжен конфликт, по смисъла на международното право.

С тези мотиви председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е издал процесното Решение № 11332/21.07.2023 г., с което на С. В. Субин е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

По делото са представени Справка относно Руската федерация, актуална към 06.06.2023 г. на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“; Справка относно Руската федерация актуална към 23.01.2024 г. на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“; Становище от главен експерт в отдел ПМЗ- кв. О. купел, РПЦ- С., съгласно което се предлага на С. В. Субин да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут; снимки на жалбоподателя с интимния му партньор.

Оспореното решение е връчено на С. В. Субин лично на 28.07.2023 г., а жалбата срещу него е подадена на 03.08.2023 г.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от

ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателя на агенцията, доколкото той по силата на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ притежава правомощието да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

С. В. Субин е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

В хода на административното производство е проведено интервю с чужденеца, в рамките на което са събрани доказателства за неговата бежанска история, приобщена е справка за актуалната обстановка в страната му по произход. Административният орган е обсъдил изложените факти, заявени във връзка с подадената молба от жалбоподателя за международна закрила.

Настоящият съдебен състав съобрази и връчените в рамките на производството Указания за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Указанията са общи за всички производства, съдържат и част, посветена на производството за предоставяне на статут, в това число за задължението на кандидата за статут да представи доказателства, като и за хода, ролята на личното интервю и възможността по време на провеждането му да обоснове молбата си за закрила, да оказва съдействие на длъжностните лица. Удостоверено е, че посочените указания са връчени на жалбоподателя, в това число чрез преводач на руски език. Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя, в присъствие на преводач от руски език.

Решение № 11332 / 21.07.2023 г. е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изр. 1 – во от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

С. В. Субин не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството му на руски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. “д” от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от С. В. Субин при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за

закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл. 4, ал. 3, б. "а" от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване - чл. 4, ал. 3, б. "б" от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на С. В. Субин пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Руската федерация, защото е бил преследван, в т. ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Наличието и основателността на опасенията трябва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В обясненията дадени пред съда, както и в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Руската федерация. Във връзка с това, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Действително, в Решение на Съда на ЕС от 7 ноември 2013 година по съединени дела С-199/12 – С-201/12 по отправени преюдициални запитвания е прието за безспорно, че сексуалната ориентация на дадено лице представлява характеристика, до такава степен съществена за неговата идентичност, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея. Прието е също, че член 10, параграф 1, буква "г" от Директива 2004/83/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Прието е и че предвиденото от законодателна разпоредба наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно само по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се прилага в приелата такова законодателство страна на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се

изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

Както правилно е посочил административният орган в решението си, представените в хода на производството доказателства и бежанска история на жалбоподателя не водят до извод, че трябва да се предостави статут на бежанец. Примерът, който е посочен в интервюто пред ДАБ, води до извод, че жалбоподателят е бил обект на обида, а не на заплахата. Инициатор на физическата саморазправа е самият той, а не хората, които са го обидили. Обосновано е посочено в оспорения акт, че дори да се приеме, че приятелят на Субин е изказвал негативно мнение спрямо военните действия на Русия в У. в своя Ютуб канал, то хипотетични бъдещи последици, биха засегнали него, а не жалбоподателя.

Налице са доказателства, че С. В. Субин не е бил обект на репресии, не е бил задържан или арестуван в страната си на произход. Самият той се е връщал неколkokратно. Не се установяват данни да е бил призоваван, респ. срещу него да е било водено наказателно или административно наказателно производство (във връзка с въведените твърдения за актуализиране от страна на Парламента на Руската федерация на Кодекса за административните нарушения, и по-конкретно новият чл. 6.21, озаглавен „Пропаганда на нетрадиционни сексуални отношения и (или) предпочитания, промяна на пола“) В писмената защита, представена по делото от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е посочено, че в законопроекта за промени в Кодекса за административни нарушения на Руската федерация не се въвежда наказателна отговорност, но се използва израз „освен ако не се квалифицира като престъпление“. Според жалбоподателя това води до извод, че в руския Наказателен кодекс ще бъдат внесени съответните съответните изменения. Този аргумент сам по себе си не променя извода, че не са налице предпоставки да се предостави статут на бежанец. Дори да се приеме, че това е така, отново става въпрос за хипотетични и несигурни бъдещи събития, които не могат да свържат пряко с жалбоподателя.

Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване. Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец (т. 79 от Наръчника за

процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН). За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а трябва преследването да е насочено конкретно **спрямо търсещото закрила лице**. В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо него е имало преследване или съществува риск от преследването му в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от С. В. Субин причина да напусне Руската федерация е лична, и е извън обхвата и правния режим на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. "е", вр. чл. 15, б. "а", „б“ и "в" от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание*; или 3) *тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава*. Понятието „реална опасност“ (*'real risk'*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*'serious harm'*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган и неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, не е имал проблеми с официалните власти. Обосновано е прието, че за руския гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят е напуснал страната си легално. Притежава валиден паспорт, въз основа на който пребивава в Република България. В бежанската история на жалбоподателя липсват данни, че той може да бъде обект на тежки посегателства. Изтъкнатите доводи от страна на жалбоподателя, че на него нищо лошо не му се е случило, защото превантивно е напуснал страната, не е имало насилие срещу него и не е прашан насила в армията, но не иска това да му се случи и затова е тук (л. 34 от делото) не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от

ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорвания. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка относно Руската федерация на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Видно от приложената справка обстановката в Русия не може да се определи като въоръжен конфликт. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсещо закрила лице. Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната

достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Видно от приложената справка обстановката в Русия не може да се определи като въоръжен конфликт. Липсва информация, която да сочи за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, административният орган правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази й част като неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК, така както се твърди в жалбата. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в Руската федерация, данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на Председателя на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателя материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на С. В. Субин за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение 11332 / 21.07.2023 г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 от АПК, вр. чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, вр. чл. 91 от ЗУБ.

Водим от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 45 – ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. Субин, [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, срещу Решение № 11332/21.07.2023 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: